

ת"פ (ראשון לציון) 11706-06-24 - מדינת ישראל נ' עאמר אלשוכי

ת"פ (ראשון-לציון) 11706-06-24 - מדינת ישראל נ' עאמר אלשוכי ואח'שלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 11706-06-24

מדינת ישראל

נגד

1. עאמר אלשוכי

2. מוחמד אלשוכי (עציר)

בית משפט השלום בראשון-לציון

[16.07.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

גזר דין - נאשם 1

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל"); נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970 והסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 7.10.2023 פתח ארגון "חמאס" במלחמה על ישראל, במסגרתה פלשו לשטח מדינת ישראל מחבלים רבים וביצעו מעשי טבח ומעשי זוועה באזרחי מדינת ישראל, ובעקבות כך, הוכרז במדינה מצב מלחמה, אשר נותר בעינו גם במועד הרלוונטי לכתב האישום.

ביום 4.6.2024 שהה הנאשם, שהוא תושב האזור, בישראל, על אף שלא החזיק ברשותו אישור כניסה או שהייה בישראל כחוק. בשעה 09:30 או בסמוך לכך, בעמדת בידוק שדה התעופה בן גוריון, נהג הנאשם ברכב, כשעמו ברכב נאשם 2, שגם הוא תושב האזור, שלא החזיק ברשותו אישור כניסה או שהייה בישראל כחוק.

באותן נסיבות, משהורתה הבודקת בעמדת התשאול ובידוק של שדה התעופה לרכב לעצור, בתגובה, נסע הרכב מהמקום ונעצר רק לאחר שהבודקת צעקה לעברו. בבדיקת הנאשם ונאשם 2 הם נמצאו ללא תעודה מזהה ונעצרו לבדיקה.

הבודקת הזעיקה למקום שוטרים, ובבדיקה מסרו הנאשמים לשוטרים מספרי תעודות זהות של אחרים. טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פגע בערך המוגן של זכות המדינה לבחון את הבאים בשעריה, וערך מוגן זה מקבל משנה תוקף בתקופה הביטחונית הקשה בה אנו מצויים כיום, כאשר המדינה מצויה בהתמודדות יום יומית בכל גבולותיה, במטרה להעניק ביטחון לציבור תושבי המדינה.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי בתי המשפט עמדו לא אחת בפסיקה שניתנה מאז פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל' על הצורך להבטיח שהמשאבים המוגבלים של כוחות הביטחון יופנו למשימות לאומיות מלחמתיות ולא למשימות משניות, כדוגמת המשימה אותה יצר הנאשם בענייננו.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם לא רק שהסיע תושב זר, אלא גם הוא עצמו שהה בארץ ללא היתר ומבלי שעבר את המסננת הביטחונית, וכשהתבקש לעצור בבידוק, המשיך בנסיעתו ועצר רק לאחר שהבודקת במקום צעקה לעברו. כמו כן, טענה כי יש לראות כנסיבה לחומרה את העובדה שנהג ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח המכסה נהיגה זו ובכך הוא סיכן את משתמשי הדרך.

ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס מרתיע ומשמעותי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי, והפנתה לפסיקה.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1999, נעדר עבר פלילי, אשר הודה וחסך בזמן שיפוטי, עתרה להעמיד את עונשו בתחתית מתחם הענישה לו טענה, ולהשית עליו 6 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס משמעותי ופסילת רישיון נהיגה בפועל ופסילה על תנאי.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נסע עם אחיו, נאשם 2, בכוונה להגיע לחוף הים ולבלות שם, והם אף לקחו איתם ברכב בשר כדי לעשות "על האש", אך התבלבלו בדרכם ונכנסו לנמל התעופה בן גוריון.

ב"כ הנאשם טען כי נאשם 2 נשוי לאישה ישראלית, וכי שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי, ומשכך, לא הייתה כל מסוכנות בשהייתם בישראל, ואין מקום להעניש בחומרה את הנאשם על המעשים של ארגון ה'חמאס'.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם אוזז ברישיון נהיגה פלסטיני וכי לא עצר במחסום מאחר שלא הבין את הוראת הבודקת שעמדה במחסום, וכאשר היא צעקה לו לעצור הוא עצר מיד, ומטעם זה נמחקה מכתב האישום העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אף שהעובדות לא נמחקו.

ב"כ הנאשם טען כי יש לראות כנסיבה לקולה את העובדה שהנאשם הסיע ברכב את אחיו ולא אדם זר, ומכך ניתן להסיק כי לא קיבל כל תמורה או טובת הנאה אחרת עבור ההסעה.

ב"כ הנאשם טען עוד כי העבירה המהותית בכתב האישום היא העבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ולא העבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי, ובעניין ההתייחסות לעבירה זו הפנה לפסיקה שניתנה לאחר פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל', לפסק הדין שניתן ב-עפ"ג (מחוזי-מרכז) 30176-10-23 מדינת ישראל נ' חרפוש (25.10.2023) (להלן: "פס"ד חרפוש"), בו נקבע כי מתחם הענישה נע בין חודש ל-6 חודשים. כן טען ב"כ הנאשם כי מטרת תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל הייתה למנוע מישראלים שיעסיקו, יסיעו או ילינו שוהים בלתי חוקיים.

בסיום טיעונו לעונש, ב"כ הנאשם טען כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה מאחר שזוהי הסתבכותו הפלילית הראשונה ולהטיל עליו חודש מאסר בפועל.

לאחר החלפת ייצוג הנאשם, ביקש בא כוח הנאשם להשלים את הטיעונים לעונש בכתב, במסגרתם טען כי הרציונל של המחוקק כשגיבש את העבירה של הסעת תושב זר בחוק הכניסה לישראל לא היה למצב בו המסיע עצמו הוא תושב זר, ועל כן, מתחמי הענישה הקיימים אינם רלוונטיים וכי לכל היותר, הענישה בגין עבירה זו עומדת על מאסר על תנאי. באשר ליתר העבירות טען כי כאשר הן מבוצעות על ידי מי שאין לו עבר פלילי עונשן קנס בלבד, ולא הפנה לכל אסמכתא באשר לטיעונו אלו. ב"כ הנאשם להשית על הנאשם חודש מאסר בפועל.

הנאשם בדבריו טרם גזר הדין אמר כי עשה טעות וכי הוא לא ישוב וייכנס לישראל מבלי שיחזיק אישור כחוק. דיון והכרעה

הנאשם תושב האזור, נכנס לישראל ללא קבלת אישור כחוק, הסיע ברכב את אחיו, גם הוא שוהה בלתי חוקי, ונהג ברכב מבלי שהוציא רישיון נהיגה ישראלי וללא ביטוח המכסה נהיגה זו.

יש לראות בכלל העבירות ככאלו שבוצעו ב"מסכת עבריינית אחת", בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)), וכך עלה גם ממתווה טיעוני באי כוח הצדדים לעונש, ולפיכך ייקבע מתחם ענישה אחד לכלל העבירות.

כניסה לישראל בניגוד לחוק פוגעת בזכותה של המדינה לבחון את הבאים בשעריה ולהציב תנאים לכניסתם, בין היתר, במטרה להגן על בטחון המדינה והציבור.

מאז פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל', לאור התקופה הביטחונית המתמשכת והחריגה בה מצויה המדינה, נקבע בפסיקה כי בשל "צוק העיתים" יש להקפיד בכל עניין בעל השלכה על ביטחון המדינה והציבור מצד שוהים בלתי חוקיים, ולהבטיח כי המשאבים המוגבלים של כוחות הביטחון יופנו למשימות לאומיות ומלחמתיות, ולא למשימות המשניות למאמץ המלחמתי, כגון תפיסת שוהים שלא כדין.

לאור זאת, בתי המשפט מצאו לנכון להעלות את רף הענישה באשר לעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, וקבעו כי במציאות הביטחונית הקשה בעת הזו, יש להעביר מסר ברור לפיו מי שנכנס שלא כדין לישראל, יענש באופן מוחשי ויוטל עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח (ראו: רע"פ 7908/23 אלנגאר נ' מדינת ישראל (27.11.2023); ע"פ (מחוזי-ב"ש) 8392-02-24 עמלה נ' מדינת ישראל (6.3.2024); עפ"ג (מחוזי-מרכז) 28130-11-23 עודה נ' מדינת ישראל (4.12.2023) ופס"ד חרפוש).

לא רק רף הענישה עלה, אלא אף המחוקק מצא לנכון להורות על החמרת הענישה בגין עבירות של הסעה, הלנה והעסקה של שוהים בלתי חוקיים וכן חודשה הוראת השעה הנוגעת לקנסות מינימום, וזאת במסגרת תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל, התשפ"ד-2024, אשר פורסם ברשומות ביום 8.4.2024 (ס"ח 3027).

כעולה מדברי ההסבר להצעת חוק הכניסה לישראל (תיקון - החמרת הענישה בעבירות של הסעה, הלנה והעסקה שלא כדין של שוהים בלתי חוקיים), התשפ"ד-2024 ומדברי הכנסת בדיוניה באשר לכך, התיקון לחוק נתמך בהתייחסות גורמי הביטחון השונים, אשר מבססים את האלמנטים העולים מהתיקון: חיזוק הריבונות, מניעת עבירות פליליות ומניעת טרור, וכי פעילות השוהים הבלתי חוקיים תלויה במערך תומך ומסייע של מסיעים, מלינים ומעסיקים, המהווים נדבך משמעותי בהשפעתם על היקף התופעה.

באופן ספציפי לעבירה של הסעת שב"ח בה עסקין, העונש הוכפל ונקבע כי במקום עונש של שנתיים מאסר יעמוד העונש על ארבע שנות מאסר. הנאשם ביצע את העבירות נושא כתב האישום לאחר כניסתו לתוקף של תיקון זה לחוק הכניסה לישראל.

בניגוד לטענת ב"כ הנאשם לפיה האיסור בחוק נועד רק לגבי ישראלים שלא יעסיקו, ילינו או יסיעו שוהים בלתי חוקיים, לא ניתן למצוא בחוק הכניסה לישראל אבחנה בין מסיע שהוא תושב ישראל לבין מסיע שהוא שוהה בלתי חוקי, והדגש הוא על עצם פעולת העסקה, הלנה והסעה של תושב זר שאין לו היתר כניסה לישראל. כמו כן, אין אבחנה בחוק בין שוהה בלתי חוקי שנכנס לישראל מרצעת עזה לבין מי שהוא שוהה בלתי חוקי מחברון, מקום מגוריו של הנאשם.

בעוד שהפסיקה התחשבה בנאשמים אשר נכנסו לישראל כדי לעבוד בשל מצב כלכלי קשה, אין זה המקרה שלפניי, שכן כעולה מטענת הנאשם, הוא הגיע ברכבו, יחד עם אחיו, לצורכי בילוי. עם זאת, יש להתחשב בטענת הנאשם כי ההסעה לא בוצעה מתוך מניע כלכלי.

לא זו אף זו, הנאשם נהג ברכב ללא רישיון נהיגה, עבירה הפוגעת בביטחונם וברכושם של המשתמשים בדרך, בין נוסעים בכלי רכב ובין הולכי רגל, העלולים להיקלע לנתיב נסיעתו של הנאשם, ואף עלולה לגרום לקיפוח חיי אדם, ויש בה גם משום זלזול בשלטון החוק ובחיי אדם.

אף אם הנאשם כטענתו הוכשר לנהיגה ברשות הפלסטינית, נהיגה ללא רישיון נהיגה ישראלי וללא ביטוח המכסה נהיגה זו, עלולה לגרום לכך שבמקרה של פגיעה בגוף או ברכוש, לא יהיה לקורבן העבירה כיצד להיפרע על נזקיו. משהגיע הנאשם לכניסה לנמל התעופה בן גוריון, לא שהה להוראת הבודקת בעמדת התשאול והבידוק של שדה התעופה לעצור, נסע מהמקום, ונעצר רק לאחר שהבודקת צעקה לעברו. זאת ועוד, לאחר שהבודקת הזעיקה למקום שוטרים, והנאשם היה ללא תעודה מזהה, הוא מסר לשוטרים מספר תעודת זהות של אחר.

נוכח נסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו, אני סבורה כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא ממשית ומוחשית.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים, אך אף אחד מפסקי הדין לא זהה לענייננו. כך לדוגמה, גזר הדין אליו הפנתה ב"כ המאשימה, שניתן ב-ת"פ (שלום-כ"ס 40911-07-14 מדינת ישראל נ' מרעב (17.11.2015)), היה בעניין עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח, הסעת שוהה בלתי חוקי והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט שם דגש על העובדה שהנאשם נהג והסיע שוהה בלתי חוקי ב"כלי רכב כבד ומסוכן פי כמה בדמות משאית" וזאת למרות שרישיונו נפסל, ובהתאם קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

כך גם גזר הדין אליו הפנה ב"כ הנאשם שניתן ב-ת"פ (שלום-ראשל"צ) 14649-12-21 מדינת ישראל נ' אבו דהים (19.4.2023), עניינו בעבירה של הסעת שב"ח בלבד, הוא ניתן טרם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל', ובמסגרתו בית המשפט כיבד הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים עקב קושי ראיתי משמעותי.

ערכתי את האבחנות הנדרשות לקולה ולחומרה מהפסיקה אליה הופנית, וכן עיינתי בפסיקה נוספת, ומצאתי כי במצב דברים כפי שהוא בענייננו, מדיניות הענישה הנוהגת כוללת הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח.

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירות, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-9 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

לא נטען על ידי מי מהצדדים ולא מצאתי כי יש מקום לחרוג לחומרה או לקולה ממתחם הענישה.

הלכה למעשה, שני הצדדים עתרו להעמדת עונשו של הנאשם על הרף התחתון של המתחם אליו עתר כל אחד מהם. לאור עתירה זו של הצדדים, ולאור גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, העובדה שהוא נעצר לראשונה בחייו בתיק זה ומכאן שזוהי הפעם הראשונה בה ירצה מאסר, הודאת הנאשם, הבעת החרטה מצדו והיחסון בזמן שיפוטי יקר, יועמד עונשו על הרף התחתון.

כמו כן, התחשבתי גם בענישה שהוטלה על נאשם 2, שהיה ברכב יחד עם הנאשם, אף שלנאשם 2 יוחסו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בלבד.

אשר על כן, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 3 חודשים, החל מיום מעצרו 4.6.2024.

ב. מאסר מותנה בן חודשיים שלא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע במשך תקופה של שנה מיום שחרורו ממאסר.

ג. קנס כספי בסך ₪ 2,000 או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.8.2024.

הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו תוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.

ד. אני פוסלת הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים, פסילה בפועל. לאור הצהרת הנאשם כי אינו מחזיק ברישיון נהיגה ישראלי, הפסילה תחל מיום שחרורו ממאסר.

ה. אני פוסלת הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים, פסילה על תנאי, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה ו/או נהיגה ללא ביטוח ו/או נהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' תמוז תשפ"ד, 16 יולי 2024, בנוכחות הצדדים.